

ORZECZENIE WYŻSZEGO SĄDU DISCYPLINARNEGO KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, dnia 28 lipca 2020 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP w Warszawie w składzie:

Przewodniczący:	doradca podatkowy Krzysztof Wojtowicz (sprawozdawca),
Członkowie:	doradca podatkowy Monika Lewandowska doradca podatkowy Mirosław Michna,
Protokolant:	Karolina Żebrowska,

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP: doradcy podatkowego Witolda Franca,

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2020 r. sprawy doradcy podatkowego , nr wpisu , obwinionego o nienależyte wykonywanie obowiązków zawodowych doradcy podatkowego oraz o naruszenie zasad etyki doradców podatkowych, tj. o czyn z art. 36 pkt 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz.U.2020.130 t.j. z dnia 2020.01.28; dalej: ustawa o doradztwie podatkowym) oraz w związku z art. 11 d i art. 11 e ust. 2 Zasad Etyki Doradców podatkowych poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2015-2016, na skutek odwołania wniesionego przez pełnomocnika Obwinionego – radcę prawnego Jacka Nadolnego – od orzeczenia Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Bydgoszczy Krajowej Izby Doradców Podatkowych z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt SD 276/18,

po ustaleniu, że Obwinionemu zarzucono czyn z art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o doradztwie podatkowym, to jest nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem, stanowiący równocześnie czyn sprzeczny z zasadami etyki zawodowej, a w szczególności sprzeczny z art. 11d oraz art. 11e ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, polegający na niewykonaniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w latach 2015-2016, za który to okres Obwiniony uzyskał – zarówno łącznie, jak i w każdym z dwóch lat dwuletniego okresu rozliczeniowego – 0 punktów, który to obowiązek wynika z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym,

- I. na podstawie 437 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.2020.30 t.j. z dnia 9 stycznia 2020 r.) w związku z art. 79 ustawy o doradztwie podatkowym utrzymuje zaskarżone orzeczenie w całości,
- II. ustala, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Krajowa Izba Doradców Podatkowych.

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych (dalej: Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP), na podstawie zawiadomienia datowanego na dzień 6 lipca 2017 r. (data wpływu do Krajowej Izby Doradców Podatkowych: 6 lipca 2017 r.) o podejrzeniu popełnienia przez Obwinionego czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną, skierowanego do Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP przez Krajową Radę Doradców Podatkowych (pismo przygotowane przez Przewodniczącego Komisji Ochrony Zawodu, Etyki i Spraw Wewnętrznych KRDP), skierował do Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Warszawie wniosek o ukaranie Obwinionego.

We wniosku o ukaranie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP wniósł o ukaranie Obwinionego za czyn polegający na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego oraz naruszenie zasad etyki zawodowej, tj. o czyn z art. 36 pkt 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 ustawy o doradztwie podatkowym oraz w związku z art. 11 d i art. 11 e ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2015-2016.

Weryfikacja zgromadzonych w toku postępowania dokumentów, w tym salda odnotowanych w systemie mDoradca i zdobytych punktów kwalifikacji zawodowej wykazała, że na dzień skierowania wniosku o ukaranie Obwiniony w każdym z dwóch lat dwuletniego okresu rozliczeniowego 2015-2016, a więc zarówno w roku 2015, jak i 2016, uzyskał 0 punktów.

W dniu 8 października 2019 r. Kujawsko-Pomorski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Warszawie (dalej: Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji) wydał orzeczenie, sygn. akt SD 276/18, w którym uznał Obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów i wymierzył Obwinionemu karę nagany.

W uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji wskazał, iż w jego opinii Obwiniony naruszył zasady etyki doradców podatkowych w stopniu uzasadniającym wymierzenie zasądzonej kary i że w niniejszej sprawie nie dopatrył się przedawnienia.

W dniu 23 grudnia 2019 r. - pismem datowanym na dzień 20 grudnia 2019 r. - pełnomocnik Obwinionego złożył odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji (data wpływu do Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji: 30 grudnia 2019 r.).

W treści odwołania sformułowano wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wskutek przedawnienia czynu zarzucanego Obwinionemu.

Rozpoznając niniejszą sprawę Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych zważył, co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił, iż Obwinionemu zarzucono czyn z art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o doradztwie podatkowym, to jest nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem, stanowiący równocześnie czyn sprzeczny z zasadami etyki zawodowej, a w szczególności sprzeczny z art. 11d oraz art. 11e ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, polegający na niewykonaniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w latach 2015-2016, za który to okres Obwiniony uzyskał – zarówno łącznie, jak i w każdym z dwóch lat dwuletniego okresu rozliczeniowego – 0 punktów, który to obowiązek wynika z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym.

Z akt sprawy wynika również, iż Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP nie zarzucał Obwinionemu w toku postępowania popełnienia czynu polegającego na technicznym niezarejestrowaniu w systemie mDoradca, tj. w centralnej ewidencji wypełniania przez doradców podatkowych obowiązku podnoszenia kwalifikacji, faktu podejmowania różnych aktywności związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, które pozwoliłyby na przyznanie Obwinionemu co najmniej minimalnej ilości punktów przypadających na rok 2015. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP nie zarzucał również Obwinionemu kolejnego, analogicznego czynu w odniesieniu do roku 2016, tj. niezarejestrowania w systemie mDoradca, tj. w centralnej ewidencji wypełniania przez doradców podatkowych obowiązku podnoszenia kwalifikacji, faktu podejmowania różnych aktywności związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, które pozwoliłyby na przyznanie Obwinionemu co najmniej minimalnej ilości punktów przypadających na rok 2016.

Jest to o tyle istotne, iż w treści uzasadnienia odwołania jednemu czynowi, który, zdaniem Obwinionego, wynika ze stanu faktycznego sprawy i polega na „*niewykonaniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2015-2016*”, Obwiniony zdawał się chcieć przyporządkować dwie daty jego ujawnienia, tj. 31 marca 2016 r. oraz 31 marca 2017 r., a następnie, od każdej z tych dat, liczyć niezależnie okres przedawnienia wskazany w art. 76 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia Wyższy Sąd Dyscyplinarny pragnie zwrócić uwagę Obwinionego na następujące elementy:

Na początku należy zauważyć, iż data 31 marca każdego roku to – zgodnie z Zasadami Etyki Zawodowej Doradców Podatkowych – data graniczna dla organów i jednostek organizacyjnych Krajowej Izby Doradców Podatkowych do zarejestrowania w systemie mDoradca właściwej liczby punktów uzyskanych przez doradców podatkowych uczestniczących w formach kształcenia organizowanych przez te jednostki (art. 11g ust. 5). To również data graniczna dla samego doradcy podatkowego, który uczestniczy w formach kształcenia organizowanych przez inne podmioty niż organy lub jednostki organizacyjne Krajowej Izby Doradców Podatkowych, by dokonać w systemie mDoradca odpowiednich wpisów z jednoczesnym przesłaniem do właściwego oddziału Krajowej Izby Doradców Podatkowych uwierzytelnionych kopii potwierdzeń uczestnictwa w tych formach kształcenia. Dodatkowo, w tym ostatnim przypadku, o zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego placówki operatora publicznego (art. 11g ust 6). Przytoczone powyżej regulacje pokazują, iż wiązanie daty 31 marca danego roku z powzięciem przez Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP informacji o możliwości popełnienia przez doradcę podatkowego deliktu dyscyplinarnego jest dalece nieuprawnione.

Ponadto, pełnomocnik Obwinionego podnosi w odwołaniu, iż „*w orzecznictwie sądów powszechny (wyrok SA w Warszawie z 27.10.2010, sygn. III APo 10/10 i III APo 11/10) dominuje pogląd, iż wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w momencie wpływu wniosku Rzecznika do Sądu Dyscyplinarnego*”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zgadza się w pełni z powyższym poglądem, jednak nie może zgodzić się z formułą liczenia rocznego okresu przedawnienia przyjętą przez Obwinionego i zaprezentowaną w treści odwołania.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z jednolitą linią orzecniczą Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych, wspartą również orzecnictwem sądów powszechnych (m.in. orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. III APo 2/17, dotyczące w tej konkretnej sprawie nienależytego wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem, stanowiącego równocześnie czyn sprzeczny z zasadami etyki zawodowej Doradców Podatkowych, polegający na niewykonaniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych), w tego rodzaju przypadkach do ujawnienia czynu dochodzi w momencie powzięcia przez Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych wiadomości o możliwości popełnienia deliktu dyscyplinarnego. Datą tą nie jest zaś termin przywoływany przez Obwinionego w odwołaniu (tj. 31 marca 2016 r. lub też 31 marca 2017 r.; bez dodatkowego komentarza pozostawia w tym miejscu Wyższy Sąd Dyscyplinarny fakt przywoływania przez Obwinionego dwóch dat ujawnienia tego samego, jednego czynu zarzucanego mu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP), ani przykładowo data pisma sporządzonego przez Przewodniczącego Krajowej Rady Doradców Podatkowych i skierowanego do Rzecznika Dyscyplinarnego, ale data wpływu pisma do Rzecznika Dyscyplinarnego, pozwalająca mu na zapoznanie się z jego treścią.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego niewątpliwym jest, że pismo Krajowej Rady Doradców Podatkowych (przygotowane przez Przewodniczącego Komisji Ochrony Zawodu, Etyki i Spraw Wewnętrznych KRDP) z dnia 6 lipca 2017 r. dotarło do Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP w dniu 6 lipca 2017 r. Dopiero w tej dacie Rzecznik Dyscyplinarny KIDP mógł zapoznać się z jego treścią, powziął informację o nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych przez Obwinionego i od tej daty należy liczyć roczny termin przedawnienia. Skoro zatem wniosek o ukaranie Obwinionego został złożony przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP w dniu 26 czerwca 2018 r. (data wpływu do Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych: 4 lipca 2018 r.) to tym samym został on złożony w terminie. Wobec czego brak było podstaw do uchylenia orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji i umorzenia postępowania.

Z uwagi na podniesione powyżej argumenty Wyższy Sąd Dyscyplinarny pragnie jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż nie akceptuje argumentów podniesionych przez Obwinionego w treści odwołania.

Na zakończenie Wyższy Sąd Dyscyplinarny pragnie zwrócić uwagę Obwinionego na fakt, iż nie można wykluczyć, że brak akceptacji ze strony Obwinionego dla zasad funkcjonowania samorządu doradców podatkowych, do których zalicza się m.in. przestrzeganie obowiązujących przepisów prawa również w zakresie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych, spowoduje, iż w przypadku kolejnych naruszeń ze strony Obwinionego obowiązków zawodowych określonych prawem i / lub sprzecznych z zasadami etyki zawodowej, właściwe ku temu organy sięgną po kolejne, surowsze kary dyscyplinarne przewidziane w przepisach ustawy o doradztwie podatkowym.

Ponadto, z uwagi na aktualne zawieszenie wykonywania zawodu przez Obwinionego (trwające od 9 maja 2016 r.) Wyższy Sąd Dyscyplinarny przypomina Obwinionemu o szczególnych obowiązkach związanych ze stałym podnoszeniem kwalifikacji zawodowych wynikających

z Zasad Etyki Doradców Podatkowych, w tym w szczególności w art. 11e ust. 5 oraz ust. 6, w przypadku podjęcia przez Obwinionego decyzji o odwieszeniu prawa wykonywania zawodu.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 616 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz § 39 Regulaminu Sądów Dyscyplinarnych.

Pouczenie:

Od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przysługuje stronom odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 75 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym).